

**ASOCIAȚIA VICTIMELOR MINERIADELOR
1990-1991 din ROMÂNIA**
str. Batiștei nr.11, sect.2, București, România,
tel/fax; 021.310.73.32.

Către

**MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI
JUSTIȚIE**
Secția de Urmărire Penală și Criminalistică

În atenția

**Domnului Marius Iacob
Prim procuror al Secției de urmărire penală și
criminalistică**

**Asociația Victimelor Mineriadelor 1990-1991 din
România (A.V.M.R.), reprezentată prin președinte
Ene Viorel, cu sediul în București, str. Batiștei
nr.11, sect. 2 formulează și depune următoarea**

PLÂNGERE

**împotriva Rezoluției din 10.10.2008 (comunicată
pe data de 17.10.2008) emisă în dosarul
nr.1122/P/2007
al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație
și Justiție -
Secția de Urmărire Penală și Criminalistică.**

Procurorii din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție-Secția de Urmărire Penală și Criminalistică s-au pronunțat doar sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de omor calificat, omor deosebit de grav și tentativelor la cele două infracțiuni, în forma participăției improprie, fără a lua în calcul posibilitatea ca acestea să fi fost comise în forma instigării și să efectueze cercetări în acest sens.

Mai mult, nu s-a cercetat cauza așa cum a fost formulată, încă din 1997, de către Asociația noastră (A.V.M.R.) privind acuzațiile de genocid, rele tratamente, instigare la război civil, fapte imprescriptibile, atât în codul penal român cât și cel internațional.

Faptul că pentru a evacua zona simbol al rezistenței anticomuniste (Piața Universității) unde cu mai puțin de 6 luni în urmă fuseseră uciși manifestanții anticomuniști de către aceleași forțe militare ce erau din nou scoase în stradă în scop de reprimare, denotă faptul că s-a dorit și acționat în scopul de a se ajunge la tulburări sociale grave acceptându-se sau chiar urmărindu-se ajungerea în pragul unui război civil, socialmente periculos, prin producerea de victime umane.

Concepția celor care au redactat Rezoluția N.U.P-ului este tributară unor stereotipuri, este deformată și deformantă de la bun început, procurorii reluând în mare parte a Rezoluției pasaje direct din Rechizitoriul din data de 27.07.2007 întocmit de secția Parchetului Militar, forfecând însă alandala pasaje din acest document, ignorând altele și pe desupra fiind și presărată cu greșeli și omisiuni. Pe scurt Rezoluția nu este alceva decat o interpretare care nu conține nimic nou în afara scoaterii din culpă a lui Ion Iliescu, complet nejustificat, după cum vom arata in cele ce urmeaza.

Probațiunea noastră pleaca de la câteva precizări elementare luând în calcul tocmai

elemente ignorate sau trecute sub tăcere de către autorii generosului N.U.P. acordat lui Ion Iliescu. Fără a defini câmpul mai larg al unei viziuni asupra unei serii de evenimente desfășurate secvențial este imposibilă obținerea unei concluzii clare și cuprinzătoare. Ca atare vom delimita noi o parte dintre secvențele unei astfel de necesare viziuni, așa cum rezultă din acumularea a peste 1000 de mărturii și a multor alte date și documente depuse la dosar și aflate în posesia AVMR.

Poziția autorităților față de mișcarea de protest din Piața Universității

Până la Represiunea majoră din Piața Universității gruparea Ion Iliescu a mai întreprins acțiuni represive îndreptate împotriva opozanților - a celor care contestau calitatea și legitimitatea atât a lui Ion Iliescu cât și a membrilor regimului său instalat după decembrie 1989 în fruntea statului român. Represiunea din iunie 1990 a fost așadar o recidivă și a reprezentat o culminație a eforturilor întreprinse de regim în a-și asigura controlul total, inclusiv și mai ales, prin violență și măsuri abuzive.

De la bun început această mișcare de protest a reprezentat o acțiune deosebit de deranjantă pentru autoritățile de la București, deoarece strica planurile generale de acaparare totală a puterii în stat și ridica în fața opiniei publice interne și internaționale o serie de întrebări deosebit de neplăcute pentru noile autorități de la acea dată.

Mișcarea din Piața Universității a fost generată de discrepanța tot mai vădită dintre situația reală a societății așa zis post-comuniste și „adevărul oficial” proclamat de noile autorități; organizatorii aceluia forum imens de discuții publice au sesizat apariția și dezvoltarea unor pericole grave care amenințau în mod cert o Românie ce se vroia ieșită definitiv din comunism:

revenirea grupurilor politice de natură bolșevică, impunerea de către aceste grupuri a unei politici generale de distrugere națională și subordonare față de Moscova.

Toate aceste teme și amenințări, care la începutul anului 1990 abia se prefigurau, manifestanții opoziției și principalii organizatori ai "fenomenului Piața Universității" - membrii Ligii Studenților din Universitate, Medicină și din Arhitectură au încercat să le supună dezbaterii întregii națiuni.

Încă de la debutul acestor manifestații, reacția autorităților a fost una deosebit de brutală, total lipsită de orice urmă de acceptare a dialogului sau permisiune de a supune dezbaterii publice problemele de interes național ridicate de către manifestanți. În lunile care au urmat „revoluției” nu s-a făcut nici cea mai mică încercare reală de dialog cu acești manifestanți.

Ba dimpotrivă, ei au fost supuși unei virulente campanii de discreditare publică prin orice mijloc mass-media dar în special prin intermediul televiziunii naționale, care de altfel era singurul post de televiziune la acea dată. Mai mult, au fost create adevărate dispozitive de luptă folosindu-se contra-măsuri specifice tipologiei de acțiune bolșevică considerându-se mișcarea de protest ca un inamic direct al "orânduirii de stat și de partid", adversar ce trebuia de îndată nimicit și distrus. Această idee a fost impusă public și inoculată efectivelor militare și polițienești prin toate mijloacele aflate în mâna grupului de conspiratori coordonați de Ion Iliescu.

În toată această vreme, manifestanții din Piața Universității, puternic susținuți de către opinia publică internațională, au dus o politică pacifistă, respingând cu succes numeroasele provocări la care au fost neîncetat supuși.

Manifestanții din Piața Universității aveau, aproape integral, aceleași revendicări ca cele din

decembrie 1989 la acestea adăugându-se și celebrul „Punct 8 de la Timișoara” privind lustrarea, revendicări care îl vizau direct pe Ion Iliescu și gruparea sa de comuniști nomenclaturiști. Faptul că revendicările erau formulate în același spațiu cu valențe simbolice deosebite - Piața Universității - zonă percepută ca un spațiu al libertății și jertfei de către toți românii a fost de natură să aducă un plus de încărcătură emoțională și simbolică.

Cei din Piața Universității nu s-au manifestat violent nici împotriva cetățenilor nici împotriva persoanelor de ordine astfel încât nu poate exista justificare că evacuarea lor constituia o necesitate sau o prioritate. Faptul că protestatarii contestau legitimitatea lui Ion Iliescu, invocând trecutul comunist al acestuia a constituit unul dintre principalele motive a represiunii din iunie 1990. Măsurile regimului împotriva acestora au fost dintre cele mai diverse, implicând inclusiv planuri de tip terorist.

Astfel, fostul ministru al MapN, Victor Atanasie Stănculescu a declarat următoarele în legătură cu debutul fenomenului Piața Universității: "după instalarea baricadei în Piața Universității, prin luna mai, în cabinetul meu a venit Adrian Sârbu, la vremea aceea consilier al primului-ministru Petre Roman. Domnul Adrian Sârbu dorea să discutăm despre evacuarea Pieții Universității, că are un plan de evacuare, are niste idei. Acesta mi-a solicitat să-i pun la dispoziție din depozitele Armatei o cantitate de trotil (aproximativ 20 kg) pentru a realiza un automobil-capcană care să fie detonat în Piața Universității. Eu am rămas surprins de aceasta propunere și i-am explicat despre efectele dezastruoase pe care le-ar avea o asemenea acțiune. Am refuzat solicitarea consilierului prim-ministrului și i-am răspuns că eu nu mă ocup cu speriatul oamenilor", își încheia generalul

Stanculescu declarația dată în fața unei Comisiei Parlamentare de anchetă instituită în 1999.

Acest episod întărește premisa premeditării unor acțiuni violente, disproporționate, la adresa manifestanților Pieței Universității. Prin toate mijloacele autoritățile au încercat provocarea manifestanților anticomuniști, mergând până acolo încât au plasat un AK-47 cu cuiul percutor tăiat, între corturile greviștilor foamei, pentru a putea acredita teza bandelor înarmate din Piață care atentează la siguranța statului. Colonelul de Securitate, lucrător la Ministerul Agriculturii, clădire învecinată perimetrului Pieței Universității, însărcinat cu misiunea plasării armei a fost prins în flagrant și determinat să semneze o declarație cu privire la proveniența armei. A recunoscut că fusese pus de la treabă de același neobosit Adrian Sârbu, care coordona un fel de grupare guvernamentală de acțiune împotriva Pieței Universității - iar nota scrisă de el și întreg evenimentul a apărut în presa timpului.

În ce privește susținerile autorităților referitoare la implicarea manifestanților în activități infracționale până la 13.06.1990, nu au fost niciodată susținute de probe, rămânând la stadiul de simple afirmații.

La momentul 11-13 iunie 1990, se pune problema dacă cei aproximativ 30-40 de manifestanți care mai erau în Piața Universității reprezentau un motiv suficient de serios pentru a se constitui un dispozitiv compus din 1400 membri ai forțelor de ordine și 4-5000 de sindicaliști bucureșteni, care să acționeze împotriva lor.

Deoarece zona făcea obiectul monitorizării structurilor informative, aceste aspecte erau în mod cert cunoscute, astfel încât se poate susține că acțiunea de evacuare a Pieții Universității era nu doar nejustificată ci și neinspirată având în vedere condițiile concrete și contextul politic.

Motivația poate fi întregită prin aceea că urmărind evoluția fenomenului Piața Universității și a manifestației maraton care a avut loc în perimetrul acesteia se poate constata lesne că aceasta era în ultima ei etapă, nefiind nici necesar nici justificat să se recurgă la măsuri de forță împotriva celor care în mod neviolent cereau democratizarea vieții politice a României și eliminarea din cadrul acesteia a foștilor nomenclaturiști comuniști, a securiștior, revendicări care au constituit de fapt principalele motive ale înlăturării de la conducerea țării a cuplului de dictatori Nicolae Ceaușescu și Elena Ceaușescu.

Se observă că de la participări care depășeau în mod curent cifra de 10.000 persoane zilnic, în Piața Universității mai rămăseseră un număr redus de manifestați care lipsiți fiind de suportul organizațiilor nonguvernamentale care se retrăseseră din zonă încă din 24 mai 1990, urma să renunțe la protestul lor.

Această hotărâre a ultimilor manifestați rămași era motivată în primul rând de stare de epuizare fizică în care se aflau cei din greva foamei, de lipsa susținerii morale a studenților și de asemenea de faptul că populația devenise indiferentă la acțiunea lor de protest. Printre cei rămași în Piața Universității erau infiltrați agenți ai poliției și serviciilor 0215, S.R.I., armată, etc. Erau foarte ușor de demascat agenții provocatori deoarece ieșeau singuri în față îndemnând pe toate căile la prelungirea protestului Pieței Universității prin întreprinderea unor acțiuni de forță împotriva sediilor Guvernului, Televiziunii etc (Teodor Mărieș făcea parte din acest conglomerat).

După data de 20.05.1990 avuseseră loc alegeri generale iar în aceste condiții demersul manifestațiilor din Piața Universității devenise în mod clar unul fără șansă de a-și atinge scopurile.

Conștienți de acest lucru, greviștii foamei decisese să ca începând cu data de 11.06.1990 să fie ziua în care evacua Piața Universității, motivele fiind cele deja expuse. Liga Studenților a organizat un ultim marș al tăcerii, către Guvern, unde reprezentanții manifestării au fost primiți și a avut loc semnarea unui protocol cu privire la acceptarea fondării unui post de televiziune alternativ - singura revendicare a organizațiilor studențești - care a devenit ulterior baza juridică a lansării SOTI, primul post de televiziune independent, de la care s-au născut ulterior toate celelalte posturi alternative media.

La protestul pașnic inițiat de studenți s-au opus câteva persoane infiltrate care aveau misiuni precise de continuare a protestului în orice condiții, concentrate în rândurile a două organizații fantomă, Asociația 16-21 decembrie și Alianța Poporului, reprezentată de Teodor Mărieș, cel mai vocal reprezentant al grupării agresive. El a fost de altfel identificat și izolat de către membrii Ligii Studenților. Poate nu întâmplător acesta a reapărut după aproape un deceniu de umbră, la dreapta procurorului militar Dan Voinea, sub titulatura de "reprezentant al revoluționarilor".

Rolul generalului Voinea în mușamalizarea Dosarelor Mineriadei iunie 1990 a fost explicat pe deplin chiar de procurorul general la România, Laura Codruța Kovesi, care a și cerut de altfel revocarea sa, și de superiorul său în funcție, șeful Parchetului Militar, colonel Ion Vasilache, care ne-a remis în scris concluzia sa din care se desprinde ideea că modalitatea (voit n.n) defectuoasă a instrumentării Dosarului Mineriadei de către generalul Voinea ar fi dus la "nulitatea sa absolută".

Revenind la momentele anterioare zilei de 13 iunie, autoritățile s-au remarcat printr-o totală lipsă de cooperare în cadrul negocierilor pentru

admiterea unui post independent de televiziune (singura revendicare care o mai aveau greviștii foamei) dar nicio manifestare publică a acestor autorități nu a putut trăda agresivitatea deosebită a acestora ci doar o umbră de nervozitate.

Cu riscul de a ne repeta, menționăm că în Piața Universității cu mai puțin de 6 luni în urmă se adunaseră cei care au determinat căderea regimului comunist din România.

Indiferent cum se apreciază aceste fapte nu scoți în stradă 5.000 de sindicaliști bucureșteni, pentru evacuarea doar a unui număr de maxim 40 de protestatari printre care se aflau de mai mult timp în greva foamei, care nu mai blocau de mult căile de acces ci se refugiaseră pe platoul din fața Teatrului Național, reprezentau și reprezintă un exces și o demonstrație de forță împotriva opozanților noii puteri reprezentată de Ion Iliescu-Petre Roman: studenți, societate civilă, ziare și partide politice

Se poate aprecia că nu s-a dorit evacuarea sau doar evacuarea Pieții Universității ci mai ales crearea de tulburări care să justifice acțiuni în forță împotriva contestatarilor noii puteri.

**Sinopsisul evenimentelor așa cum au fost surprinse
în notele Jurnalului operativ al Armatei**

"Jurnalul activităților desfășurate de unitățile armatei în garnizoana București în perioada 13- 15.06.1990" este un document prețios care pune în lumină concentrarea de forțe aruncate la ordinul lui Ion Iliescu asupra cetățenilor Capitalei.

În acest Jurnal al activităților desfășurate de unitățile armatei în garnizoana București, în

perioada 13-15.06.1990, - se face referire la un document înseriat cu nr. S/76941/09.06.1990, remis de ministrul de interne. Rezultă ca acțiunile **erau mai dinainte pregătite și nu au avut loc spontan**, cum s-a încercat a se justifica, ulterior.

În conținutul Planului întocmit de către M.I. și comunicat la M.A.p.N., s-a prevăzut pentru evacuarea persoanelor aflate în Piața Universității, participarea a 120 cadre și militari în termen, de la Batalionul 265, Poliție Militară. Ulterior, pe parcursul zilei Ministerul a fost solicitat și a asigurat participarea de forțe și mijloace mult mai numeroase și cu valoare operativă deosebit de importantă.

La orele 15.45, potrivit documentului mai sus menționat, "presedintele României, a cerut telefonic la Marele Stat Major (M.St.M.) să se intervină cu 2 detașamente de militari în sprijinul trupelor M.I. din Piața Universității. Generalul Schiopu Nicolae, care îl înlocuia pe șeful M.St.M., i-a propus președintelui Ion Iliescu ca M.A.p.N. să nu intervină în Piața Universității, ci să întareasca paza la Guvern și Televiziune. La orele 16.00, ministrul de interne, general colonel Mihai Chitac, a solocitat telefonic la M.St.M., ca armata să intervină cu trupe în Piața Universitatii. La orele 16.20, presedintele Ion Iliescu a cerut ca armata să întareasca apărarea la celelalte obiective de stat (M.I., S.R.I., etc) apoi, după 10 minute, la orele 16.30, la cererea contraamiralului Cico Dumitrescu, de la M.I., generalul Schiopu Nicolae a dat dispoziție comandantului Armatei 1 și comandantului trupelor de transmisiuni să intervină la Poliția Capitalei, cu câte un detașament alcătuit din câte 50 de militari.

Ulterior, din ordinul șefului M.St.M., aceste efective au crescut, astfel ca, la sediul M.I. au fost trimisi 150 de militari și 10 TAB-uri, care trebuiau să acționeze pe 2 direcții: Piața Unirii - sediul M.I. și Teatrul Bulandra- sediul M.I. Alte

sute de militari și parașutiști au fost trimiși să acționeze în diferite puncte din Capitală. La orele 17.25, au fost alarmate comandamentele și unitățile militare din București și Mihai Bravu, regimentele mecanizate din Slobozia și Ploiești, precum și regimentele de parașutiști din Caracal, Boteni și Buzau. Inițial, potrivit indicativului primit, unitățile nu au scos din depozite nici un fel de munitie.

La orele 17.35, la M.St.M. s-a primit ordinul președintelui să se folosească gazele lacrimogene în zona sediului M.I. dar la orele 19.25, președintele Iliescu Ion **"informează pe prim adjunctul ministrului apărării naționale că pe sediul Politiei Capitalei, s-a ridicat drapelul verde, legionar, deci mișcarea este o rebeliune legionara și se tratează ca atare"**.

În Piața Universității la ora 16.00 forțele militare ce blocau acest perimetru s-au retras în ordine trecând pașnic printre demonstrații ce se aflau acolo. Au părăsit autobuzele ce se aflau în Piață abandonându-le în mod deliberat. Ne-am trezit un număr relativ de câteva sute de persoane în acest spațiu. Au apărut diversioniștii care au dat foc celor câteva autobuze rămase în acest perimetru. În jurul orei 17.00 s-a deschis ,, Balconul '' de la Universitate și Marian Munteanu împreună cu liderii studenților au îndemnat la calm și au recomandat rămânerea pe loc. S-a recomandat să nu se meargă spre Televiziune și Ministerul de Interne că este o diversiune .

Așa cum s-a menționat și în rechizitoriul inițial, din probatoriul administrat și actele aflate la dosar, rezultă ca militarii din U.M. 01847 Buzau, la fel ca și trăgătorii de la sediul Ministerului de Interne au executat un ordin militar, legal în forma și aparent legal în conținut, fără ca ei să aibă posibilitatea, în condițiile date de a nu-l îndeplini. Mai mult, ca urmare a informațiilor primite de la cel mai înalt

nivel, ei aveau convingerea ca actioneaza împotriva unei **"rebeliuni legionare și că trebuie să acționeze ca atare"**.

Ulterior, Ion Iliescu revine asupra temei Rebeliunii, întărind-o. Astfel la orele 22.00, președintele Ion Iliescu a comunicat "ca în aceasta noapte (13/14.06.1990), elemente turbulente vor încerca să pătrundă și în alte obiective, aceștia având asupra lor arme și munitie; toți militarii să aibă baioneta pusă la armă și să se apere împotriva celor care ataca. **Cei care ataca nu sunt revolutionari, sunt contrarevoluționari legionari"**. Această comunicare a fost transmisă la toate comandamentele de armă, la Armata I și la Divizia 57 Mecanizată.

La orele 23.43 a decolat un elicopterul de la Otopeni, spre sediul M.I., unde a lansat 2200 fiole lacrimogene, desi nu avea nici o utilitate specifica actiunea. Deja după aceasta ora încep să sosească trenurile cu muncitori și mineri: 00.55 a sosit Brașovul; 03.30 sosește un tren de la Constanța; 05.00 sosesc 4 trenuri cu minerii din Valea Jiului, precum și câte un tren de la Craiova și de la Galați. Se va ajunge la un total de 12 trenuri cu muncitori și mineri, precum și un mare număr de autobuze din localitățile situate în apropierea Capitalei.

Fostul șef al statului, Ion Iliescu, a folosit întreg lanțul de comandă aflat în subordinea sa - de la ministrul de interne, generalul Mihai Chitac până la comandanții și superiorii militari pentru a aplica forța de reprimare letală. Prin urmare, liderul de la care a plecat ordinul și justificarea executării focului **este direct responsabil de faptele săvârșite de către militarii folosiți în aceasta acțiune.**

Actorii principali ai teatrului de operațiuni sunt binecunoscuți iar din analiza **Jurnalului activităților desfășurate de unitatile Armatei în garnizoana București,** se deduc cu limpezime

treptele nivelului de comanda și rolul liderial al lui Ion Iliescu.

Pregătiri și măsuri prealabile luate în preajma zilei de 13 iunie 1990:

- încă din 11 iunie 1990, trupele M.I. se aflau în stare de alertă fiind comasate în anumite unități unde li s-a făcut instructajul referitor la activitățile „deosebite” pe care urmau să le îndeplinească în zilele următoare; au fost create dispozitive de luptă de arme-întrunite, dotate cu stații radio, pentru o bună coordonare a acțiunilor ;

- activiștii de partid ai F.S.N. s-au deplasat în cadrul marilor întreprinderi unde se considera că există o mulțime de simpatizanți FSN, și au început să organizeze oamenii pentru ceea ce ei au numit „o manifestație foarte mare de adeziune la FSN, desfășurată chiar în Piața Universității”, spațiu care ar fi urmat să fie definitiv „curățat” de orice manifestant anticomunist;

- de asemenea, pregătiri intense au fost realizate și în Valea Jiului începând cu aproximativ 15 zile înainte de evenimentele din 13 iunie 1990 , - pe linie sindicală, pe linie de partid în cadrul filialei locale a F.S.N. și pentru organizarea tehnică și administrativă a unei deplasări de mare anvergură ;

- o parte din cadrele M.I. care au participat direct la conducerea acțiunilor agresive ale minerilor, s-au alăturat acestora încă din Valea Jiului și au stat alături de mineri pe tot parcursul deplasării până la București, ca și pentru coordonarea acestora prin București.

Faptul că protestatarii au fost agresați nejustificat cu ocazia evacuării lor din Piața Universității și că au fost duși și reținuți în

condițiile totale de nelegalitate și în afara cadrului procesual penal sau a celui contravențional, în unități militare ale trupelor de pază și ordine, Școala de ofițeri de la Băneasa, este de natură să întregească tabloul unei operațiuni ce a avut ca scop doar reprimarea opozițiilor sub masca unei acțiuni de evacuare a unui loc public.

Dispozitivul de urmărire permanentă a manifestației din Piața Universității cuprindea:

- posturi fixe de observație și înregistrare audio-video (în clădirea Intercontinentalului, în clădirea Ministerului Agriculturii, în blocul Dunărea) ;
- posturi de comandă (în principal două - unul în Intercontinental iar celălalt în blocul Bibliotecii Eminescu - unde se aflau și releele radio care coordonau întreaga activitate de comunicație radio între toți cei aflați pe teren) ;
- posturi mobile de observație (în clădirea Teatrului Național, în mai multe puncte, dar nepermanente) ;
- puncte de sprijin (locații mascate unde putea fi adăpostit personal și cantități de materiale; tot aici se întruneau cadrele pentru ședințe operative înainte de a ieși pe teren; existau mai multe astfel de „puncte de sprijin”, în special pe străzile din spatele Inter-ului și T.N.B., în apropierea Ambasadei SUA) ;

Din aceste locuri se coordonau unele dintre „activitățile operative” legate de manifestația din Piața Universității: grupurile de instigatori și provocatori care urmăreau să creeze conflicte și scandaluri, sau încercau să ofere sume de bani unora dintre manifestanți pentru ca aceștia să fie ulterior capturați și prezentați drept „agitatori plătiți de americani” sau „de țărâniști”, etc; tot

din aceste locuri era permanent supravegheată audio-video Piața Universității și se întocmeau fișe individuale acelor participanți care erau deseori văzuți în zonă sau care desfășurau o activitate deosebită. Ulterior, în arestul de Unitatea militară de la Măgurele unii dintre liderii demonstrației au avut ocazia să constate nivelul activității informative desfășurate împotriva lor, în cadrul "anchetei" coordonate de pseudo-procurori, cadre ale fostului aparat de Securitate.

**Comportamentul autorităților în data de
13.06.1990,
de la orele 04.00 a.m. și până la orele
00.00**

În dimineața zilei de 13 iunie s-a înregistrat o descindere deosebit de brutală a unor formațiuni de MI, împotriva unui grup de greviști ai foamei aflați în câteva corturi situate pe peluza din fața TNB; în primul rând trebuie remarcată totala disproporție și ciudata organizare a acestei acțiuni: nu era necesară agresivitatea de care au dat dovadă militarii participanți la această acțiune, deoarece nu i-a atacat și nici măcar nu a ripostat nimeni iar „inamicul” era constituit dintr-un mic grup de greviști ai foamei, care și-așa se aflau într-o stare precară de sănătate, având nevoie mai curând de Ambulanță decât de Poliție...

Mai grav, după eliberarea acestui loc printr-o serie de acțiuni de o agresivitate completamente inutilă, formațiunile militare participante au rămas în perimetru blocând complet trecerea în zona respectivă - aceasta fiind de fapt ca și o invitație adresată contestatarilor în sensul de a-i ataca. În mod normal, acțiunea de eliberare a Pieței se putea face împreună cu Liga Studenților

și de comun acord chiar și cu greviștii, în situația în care Liga Studenților își anunțase deja retragerea din Piață iar manifestația ca atare se destrămasese demult.

La evacuare trebuiau să participe în primul rând Serviciul de Ambulanță și reprezentanții Ligii Studenților (care acceptaseră retragerea lor și reluarea circulației auto în zonă) iar aceasta ar fi trebuit desfășurată pe timp de zi și cu televiziunea și presa de față; n-ar fi fost niciun fel de act de violență și totul s-ar fi petrecut fără niciun incident într-un interval de câteva zeci de minute, nefiind necesară pentru aceasta intervenția unor efective prea mari de poliție ci doar prezența câtorva agenți care să asigure buna desfășurare a acțiunii.

După eliberarea Pieței formațiunile militare ar fi trebuit să părăsească imediat zona și să lase circulația să se desfășoare normal - *nimeni nu ar mai fi reluat manifestația, pentru că toate organizațiile nonguvernamentale care au activat în Piață, deja se retrăseseră de-acolo.*

Blocada „nejustificată” a Pieței s-a executat de fapt în așteptarea sutelor de mii de simpatizanți care trebuiau aduși de la marile întreprinderi, pentru a face o mare manifestație de adeziune față de FSN - dar acești oameni, deși simpatizau întra-devăr F.S.N-ul, au refuzat să vină la o astfel de manifestație, astfel încât centrul Bucureștiului a rămas gol de manifestanți dar blocat fără nicio noimă de către efective mari de militari M.I. Singurul grup de muncitori deplasați către Piața Universității au fost cei aduși de la IMGB care au atacat cu violență, provocator, Facultatea de Arhitectură.

Demn de menționat este și faptul că grupurile agresive de manifestanți fuseseră aduse cu ajutorul unor autobuze și camioane, care au fost lăsate mai devreme să treacă prin toate barajele polițienești din zonă. Inițial, aceste grupuri agresive și-au

făcut intrarea în scenă ca muncitori de la IMGB veniți să ajute la reinstaurarea ordinii în zonă; puțin mai târziu aflându-se că nu urmează să se mai facă nicio manifestație de adeziune pentru FSN, grupul de „muncitori IMGB” s-a dispersat în zonă apărând ulterior sub forma de „protestatari indignați” față de operațiunea organizată de MI în acel moment.

Mai mult, după atacarea celor câțiva protestatari din fața Teatului Național trupele militare au sprijinit trupele muncitorești venite de la IMGB care au atacat studenții din Institutul de Arhitectură Ion Mincu. Acțiunea grupului compact de la I.M.G.B. s-a petrecut în jurul orelor 11.00, atacatorii strigând lozinci de tipul „I.M.G.B. face ordine” și „noi muncim nu gândim”, “Moarte intelectualilor”.

Populația revoltată și provocată de blocarea traficului și de violențele militarilor au cerut eliberarea arestaților. Protestarii au fost la rândul lor bătuți, maltratați și chiar arestați făcând parte din totalul celor 262 de persoane duse la U.M. din comuna Măgurele în Rezoluție locația este transcrisă greșit - Turnu Măgurele - încă un mic amănunt ce denotă superficialitatea și pripa redactării NUP-ului).

S-au făcut arestări ilegale pe tot parcursul zilei de 13.06.1990. Că nu s-a dorit sau urmărit respectarea legii este demonstrat și de faptul că manifestanții evacuați au fost reținuți în locuri care nu erau amenajate ca locuri de arest preventiv, reținere sau detenție.

Precizăm faptul că nu era prima dată când în condiții de nelegalitate persoane reținute erau duse în unitatea militară de trupe de pază și ordine U.M din comuna Măgurele, în mod similar procedându-se și în luna februarie 1990 când manifestanții reținuți la Piața Victoriei au fost duși și reținuți în incinta aceleiași unități militare.

Atunci se poate aprecia că a fost o repetiție generală pentru ceea ce a urmat la data de 13.06.1990 când în locuri neamenajate și improprii activității de reținere arest preventiv și deținere au fost duse un număr mare de persoane care în condiții de legalitate nu ar fi avut ce să caute acolo decât dacă ar fi fost incorporate ca militari în termen, concentrați sau în calitate de cadre militare.

Trebuie făcută precizarea că în aceeași dimineață, la orele 6.30, liderul Ligii Studenților, **Marian Munteanu** fusese reținut de organele de poliție și dus la "cercetări" sub pretextul unei discuții despre un post de radio aflat în incinta Universității. S-a dorit astfel crearea unei stări de spirit anume între studenți care, firesc, s-au agitat după aflarea veștii că liderul lor a fost arestat în zorii zilei. Conducerea Ligii Studenților nu a marșat însă pe direcția provocării și a confruntării dorită de organizatorii din umbră ai diversiunii.

Pe acest fond, aflându-se odată cu trecerea orelor, despre brutalitatea intervenției polițienești și despre încălcarea tuturor înțelegerilor parțiale care fuseseră încheiate între reprezentanții greviștilor și autorități - încetul cu încetul au început să se strângă mici grupuri de protestatari care au început să scandeze și să huiduie. Doar într-o singură zonă a primetrului Pieței acest grup era ceva mai numeros, în rest protestatarii erau puțini și răsfirați printre grupurile mari de curioși și gură-cască. Singurele ciocniri propriu-zise între manifestanți și poliție s-au desfășurat în zona Bisericii Enei iar manifestanții au fost respinși și ordinea reinstaurată.

Cu toate acestea, aflând că nu mai urmează să se facă nicio manifestație de adeziune pentru FSN, conducătorii dispozitivului de luptă MI au luat decizia de a incendia imediat vehiculele (,,**așa cum**

s-a convenit cu președintele'') care fuseseră aduse acolo special în acest scop. Decizie care a fost și executată - în același moment toate vehiculele MI au fost incendiate, iar militarii MI s-au retras organizați către spatele TNB. Proba o constituie înregistrarea dialogului între generalul Diamandescu și ministrul de interne Chițac - se raportează "că s-a dat foc la autobuze așa cum a cerut președintele". Studenții au fost cei care s-au străduit apoi să stingă autobuzele în flăcări. Martor al diversiunii incendierii este și **Viorel Ene**, actual președinte al AVMR, care s-a străduit la vremea aceea să stingă un autobuz căruia i s-a pus foc staționat în dreptul restaurantului Pescarul. Ene a fost lovit de șeful unuia dintre grupurile de incendiatori profesioniști care au efectuat operațiunea de aprindere a autovehiculului folosind o substanță albă, cu ardere fosforică, care a declanșat foarte rapid o flacără puternică.

Au rămas pe străzi o mână de manifestanți aiuriți de turnura bruscă a situației dar și un număr foarte mare de curioși atrași de insolitul situației. În Piață, oamenii sunt complet confuzi; la un moment dat reprezentanții Ligii Studenților încearcă să le vorbească, solicitându-le în mod clar ori să rămână în Piață ori să se ducă acasă, dar în niciun caz să nu răspundă niciunei provocări, să nu se lanseze în niciun fel de acțiune violentă împotriva nimănui, etc.

În acest interval, grupurile de „muncitori IMGB”, brusc transformate în „manifestanți protestatari”, se deplasează către clădirile goale ale DGP și MI, unde începe un spectacol ciudat de atac al unor clădiri în care nu se află decât niște formațiuni de luptă abia aduse acolo chiar în acea dimineață; spectacolul este straniu pentru că la atacuri nu participă decât niște grupuri foarte mici de agresori la care de la distanță stau și se uită grupuri mari de curioși. Alături de agresori vin și o serie de indivizi cu aspect tuciuriu

precum și mici grupuri de adolescenți pe care îi îmbată gustul adrenalinei și joaca de-a războiul.

Din rândul acestor dezaxați dar și mai mult din rândul curioșilor, cad primele victime prin împușcare. În tot acest timp, a existat un grup bine constituit de agresori care se mișcau nestingheriți chiar pe sub ferestrele clădirilor pe care le atacau, dar în care nu a tras nimeni. Focurile de armă ținteau la distanță, mult în spatele zonei de confruntare, cele mai multe dintre victime provenind din rândul spectatorilor la evenimente.

Situația a mers cam în același mod până la ora 06.00 a.m. scena de acțiune mutându-se până în dreptul Pieței Rosetti; după această oră, militarii s-au retras brusc abandonând iarăși centrul Capitalei în fața minerilor, sosiți în zori, cu garnituri speciale.

La TVR evoluția evenimentelor a intrat cam în același tipar: manifestații confuze - nimeni nu știe și nu înțelege prea bine ce se petrece; o delegație a manifestațiilor vrea să intre pentru a da un comunicat și pentru a face un apel public la calm; delegația este împiedicată să facă acest lucru de către un grup de „protestatari agresivi” în mod vădit organizați **conduși de „revoluționarul” Bebe Ivanovici**, înarmați cu bâte și lanțuri și aduși cu ajutorul unui vehicul de transport. În fața acestora toată lumea se dă la o parte - ei lovind la întâmplare, pentru a crea panică, tot ceea ce le iese în cale: manifestați, personalul TVR, delegația manifestațiilor, pe curioșii aflați în zonă, pe militari, etc.

Orice chemare la calm și la ordine venită din parte delegației manifestațiilor este imediat înnăbușită, oamenii de afară sunt complet zăpăciți de evoluția stranie a situației, confuzia este mare - nimeni nu înțelege cine a atacat pe cine; pe cine reprezintă grupurile acelea de persoane agresive care se dau în spectacol pe-acolo!? Ca și în alte

locuri, o grămadă de gură-cască sunt adunați în jurul sediului TVR. Odată cu lăsarea nopții, acești curioși vor deveni carnea de tun a militarilor „care apără Televiziunea”; în acești oameni se va trage, tot ei vor fi direct atacați sau bătuți sălbatic și duși în subsolul televiziunii unde au fost trântiți cu fața pe caldarâm.

Ziaristul **Ion Itu** a publicat în publicația „Tinerama” o listă - însoțită de imagini, ale unor diversioniști care au incendiat diferite obiective. Toți cei menționați erau cadre, foști sportivi de performanță, ce făceau parte din dispozitivul de provocatori/diversioniști. **Datele acestea dar și alte informații provenite de la martori aflați în miezul evenimentelor au fost ignorate cu desăvârșire de cei trei procurori care au întocmit NUP-ul de exonerare dat lui Ion Iliescu.**

Tiparul acțiunilor diversioniste:

Pe tot timpul evenimentelor au acționat formațiuni speciale de cercetare-diversiune, care au fost formate din trei mari categorii de personal :

- cercetașii propriu-ziși, legendați ca „simplici observatori” infiltrați în rândurile manifestanților sau a spectatorilor la aceste evenimente ;

- diversioniștii propriu-ziși, adică aceia care au îndeplinit misiuni operative clasice acționând sub formă de „manifestanți” sau „muncitori” , etc - aceștia desfășurând acțiuni deosebit de agresive, orientate fie împotriva privitorilor, fie împotriva militarilor care apărau diverse obiective, fie împotriva adevăraților manifestanți sau a delegațiilor trimise de aceștia ;

La TVR au acționat grupuri mixte de militari MI și MapN, dintre care au ieșit în evidență parașutiștii dar mai ales subunitatea de cercetare-

diversiune. Cercetașii, îmbrăcați civil, au făcut adevărate ravagii la TVR, mai ales după ora 00.00, când s-a comandat stingerea tuturor luminilor și a început un adevărat măcel în perimetrul televiziunii, întreaga acțiune fiind direct condusă de către acești „civili”.

Modul de acțiune:

- se retrăgeau toate forțele de ordine dând o bruscă impresie de abandonare a obiectivelor sau de nepăsare față de evenimente ;
- apăreau ca din senin niște grupuri organizate de „manifestanți” deosebit de violenți și care erau dotați cu toate cele necesare - autovehicule pentru deplasare, permise de trecere prin barajele Poliției, sticle, benzină, rânghi, lanțuri, stații radio, etc; aceste grupuri atacau obiectivele vizate creind totodată panică și confuzie, lovind deopotrivă în militari, în manifestanți, în curioșii aflați de față, în personalul instituțiilor în care intrau, etc ;
- într-un târziu, a intervenit Armata, ca și cum ar fi fost ultima soluție în fața unei agresiuni care „copleșea” forțele MI; militarii înaintau îndărătul transportoarelor blindate de unde se trăgeau din când în când cu pistoalele-mitralieră; pe fondul zgomotului și panicii create de rafalele de armă automată, au fost rănite și împușcate persoane din rândul curioșilor și a grupurilor de privitori care stăteau departe de zonele de confruntare ;

Dispozitivele de luptă cele mai active au fost acelea formate din diversioniști - acestea au fost nevoite să se deplaseze permanent pe tot timpul zilei, făcând schimb între ele și acoperind practic întreg teatrul de conflict , - s-au aflat alternativ sau chiar în același timp în rândul manifestanților dar și în rândul forțelor de represiune, reprezentând cea mai agresivă componentă a ambelor categorii menționate: cei mai agresivi dintre

„manifestanți”, dar și cei mai duri dintre autorii represiunii, fiind cei care coordonau activitatea de arestări și maltratare a arestaților cel mai adesea nu doar indicând ci și participând direct și nemijlocit la întreaga acțiune represivă.

Armata a fost retrasă în 14 iunie 1990, dis-de-diminează tocmai pentru a face loc minerilor abia sosiți în Capitală.

Generalul Stănculescu este unul dintre cei care au precizat în fața Comisiei parlamentare de ancheta din 1999 ca „între mineri se aflau o parte din oamenii lui Cristescu de la serviciul de informații 0215 (nume de acoperire, în realitate numele ofițerului era F. Calapod).”

Grupurile de manifestanți/diversioniști agresivi și violența organizată:

Manifestanții adevărați din Piața Universității au fost oameni oarecare, pașnici, în cea mai mare parte studenți, intelectuali, idealiști, tineri și chiar copii (mulți adolescenți) - ei nu făceau parte din cadrul unor grupări politice sau militare organizate, sau în cadrul vreunei teribile conspirații interne sau internaționale ; nu aveau nicio legătură de altfel cu Mișcarea Legionară (despre care mulți dintre ei nici nu auziseră și nu știau cu precizie ce anume a fost...) singurul numitor comun cu acea organizație politică fiind poate doar **caracterul anticomunist**.

În momentul în care FSN s-a văzut confruntată cu o mișcare de stradă de factură anticomunistă, în mod reflex aceasta a fost declarată „legionară”, deși nu exista niciun fel de legătură sau continuitate între ceea ce fuseseră legionarii cu jumătate de secol în urmă (față de iunie 1990) și manifestanții anticomuniști din Piață, care cel mai

probabil în majoritatea cazurilor nici nu știau atunci prea bine ce-i aia „legionar”...

Prima „utilizare” propagandistică a legionarilor și a „Gărzii de Fier” a avut loc cu ocazia evenimentelor din martie 1990 de la Târgu Mureș. Ion Iliescu și Petre Roman au declarat public, presei internaționale (există interviurile acestora, la arhivă) că vinovăția acțiunilor agresive de la Târgu Mureș aparține „elementelor Gărzii de Fier”. Iliescu a fost cel care a avut inițiativa scoaterii de la naftalină a „Mișcării Legionare”, în tradiția clasică a dezinformării tactice ce poartă amprenta specificului sovietic.

Stalin a fost cel care a aruncat blamul nazismului, fascismului, imperialismului etc asupra societăților democratice occidentale, imediat după 1945, pentru a-și putea justifica măsurile agresive desfășurate împotriva Vestului. **Pe același șablon tipic stalinist a mers și Ion Iliescu, pentru a furniza bază ideologică reprimării societății democratice** pe cale să se nască în România, retezând astfel elanul către libertate al tinerei generații românești, reprezentată de studenții mediului universitar din Capitală, dar și din restul țării. Mii de tineri dintre cei mai străluciți ai României au ales calea autoexilării, părăsind scârbiți lagărul democraturii feseniste, ca urmare a Represiunii din iunie 1990 coordonate de Ion Iliescu.

Răspunderea directă pentru această odioasă manipulare ce țintea diabolizarea și macularea simbolului Pieței Universității - efigie a revoltei anticomuniste - **o poartă Ion Iliescu**, cel care, după cum rezultă foarte clar din Jurnalul de luptă al unităților militare a declarat Armatei „că este vorba de o rebeliune legionară” și a cerut „a se acționa în consecință”. După cum se știe, așa zisa Rebeliune din vremea lui Antonescu a fost înăbușită în sange de către Armată, iar comandanții militari din perioada regimului Iliescu

au înțeles foarte bine mesajul, respectiv modelul de acțiune care avea coordonate istorice bine cunoscute. **Calea liberă către crimă a dat-o Ion Iliescu personal, garantul ideologic al Represiunii, furnizorul de autoritate al „justificării” Rebeliunii legionare.**

A devenit o evidență intenția FSN-ului și a grupului Ion Iliescu de instaurare a regimului partidului unic și de impunere a unui regim politic totalitar, de exterminare fizică a oricărui oponent și sugrumare a oricărei încercare de împotrăvire, după modelul în care acționase regimul bolșevic după anul 1947...

Pe tot timpul desfășurării evenimentelor propagandisticii Aparatului media conex Partidului, ziarele **Adevărul**, **Azi**, etc dar mai ales **TVR** au dus o campanie de dezinformare publică și chiar au participat direct și nemijlocit la stârnirea și întreținerea nejustificată a panicii - știrile alarmiste au atras o mulțime de curioși iar din rândul acestora au căzut cele mai multe din victimele acelei zile. Presedintele Televiziunii, **Razvan Theodorescu** a afirmat ulterior, marșând pe aceeași teză a amenințării legionare lansate de Ion Iliescu: "Amenințările antisemite au fost subestimate. Consider că s-a făcut o greșală în a se subestima amenințările antisemite, antinationale, cu cruci încârligate la adresa noastră".

Evident niciodată Răzvan Theodorescu nu a prezentat public vreo "cruce încârligată" care l-ar fi amenințat pe domnia sa. Această presă ticăloșită și exponenții ei de frunte, îi numim aici pe un Răzvan Theodorescu, Sergiu Andon, Cristian Tudor Popescu și eiusdem farinae nu sunt menționați nicăieri în Rezoluția Parchetului civil, ca și când nici nu ar fi existat concursul și răspunderea acestora la tragicele evenimente din Capitală.

În ce privește victimele prin împușcare, apar afirmații ridicole și neprobate de fapte,

procurorii apreciind că o parte din acestea ar fi fost atinse de gloanțe care au ricoșat și nu ar fi fost vizate direct de militarii care au făcut uz de gloanțele de război împotriva civililor. Pe ce bază au apreciat procurorii validitatea "ricoșeurilor" din planșee, pe ce analize se întemeiază astfel de aberații? Spunem aberații deoarece de exemplu în cazul **Drumea Dragoș** acesta a fost reprezentat inițial ca fiind o victimă a unei înjunghieri comise de "elemente turbulente". După ce medicul **Nae Constantinescu**, ajuns consilier prezidențial, în perioada regimului Constantinescu, a aflat din relatarea de presă a martorului **George Roncea** despre cazul decedatului trecut din mâinile martorului în mâinile sale, de medic care a constatat decesul și traumatismele prin împușcare, Drumea Dragoș a fost, oficial, recunoscut drept victimă a trăgătorilor militari din noaptea de 13-15.

Este evident că martori care au participat direct la evenimente, care au fost de față la uciderea a trei persoane, **Mocanu Velicu** și **Lepădatu Mitriță**, în ziua de 13 și apoi, în data 14, spre dimineață, la ora 3.15 au asistat la uciderea lui Drumea Dragoș, nu au fost nici măcar contactați de procurorii de caz. Astfel **Eugen Popescu**, operator al publicației „Glasul” a înregistrat uciderea lui Lepădatu Mitriță pe cameră video, confirmată și de martorii George Roncea și Victor Roncea.

Prima victimă mortală s-a înregistrat în jurul orelor 18.30, în spatele imobilului MI. Aici, la distanța de clădire, a fost împușcat mortal **Mocanu Velicu Valentin**, în vârstă de 25 de ani, casatorit, tata a 2 copii minori. Victima a fost lovită din spate în ceafa, fapt ce denotă că se afla cu spatele spre clădirea Ministerului de Interne și la o distanță destul de mare pentru a se aprecia ca el ar fi prezentat vreun pericol pentru sediul MI.

Momentul împușcării primei victime, în fata sediului Ministerului de Interne a galvanizat

multimea și a determinat derularea ulterioară a evenimentelor. Din acel moment, manifestantii au constientizat ca Politia trage și ucide, iar spiritele au început să se agite, cei prezenti în strada începând să strige către cei din clădire " asasinii, asasinii!"

Dupa mai puțin de 30 de minute de la împușcarea lui Mocanu Valentin, a fost împușcata mortal, cea de a doua victima, pe nume **Lepadatu Mitrita**, în vârstă de 25 de ani, căsătorit, parinte a 2 copii minori. Locul uciderii a fost la aproximativ 40 de metri de colțul clădirii Ministerului de Interne, iar în momentul împușcării victima se întorcea cu spatele către clădirea M.I., orificiul de intrare al glontului mortal fiind situat în ceafa. Deci și el se afla între cei care o data cu efectuarea tragerilor au încercat să fugă, făcând stânga împrejur pentru a scăpa. Camera de luat vederi a operatorului Eugen Popescu a surprins exact momentul sfaramării craniului lovit de glonte. Martorul George Roncea, fotoreporter în cea vreme, a fotografiat și el victima și a participat la deplasarea celui împușcat într-un loc mai ferit.

Martorul George Roncea a fost, împreună cu fratele său, Victor Roncea, alături de victima Dragoș Drumea în ultimele sale clipe, când agoniza. Cei doi frați Roncea, lideri ai nucleului studentesc din Arhitectură au mai fotografiat numeroase incidente - inclusiv unele dintre victimele împușcate - în timpul zilei de 13 iunie.

Nici Mocanu Valentin și nici Lepadatu Mitrita, în momentele premergătoare uciderii lor nu desfășurau activități periculoase pentru militarii aflați în sediul Ministerului de Interne; amândoi au fost împușcați din sediul ministerului, aflându-se în momentul împușcării cu spatele spre clădirea din care s-a tras, prin urmare nu aveau cum să fie atacanți ai acestei clădiri și nici ai celor care se aflau în interior, protejați de ziduri și având asupra lor armament cu munitie de război. Tragerile

s-au efectuat in baza convingerii ca au dreptul sa deschida focul, deoarece seful statului a instituit o stare fortuită de necesitate invocând teoria Rebeliunii legionare.

În ce priveste modalitatea uciderii celor trei împuşcați - în zona capului - se ridică o întrebare legitimă la adresa procurorilor care au promovat ridicola ipoteza a mortilor datorati "ricoşeurilor": cum de "ricoşeurile" i-au lovit pe trei dintre cei omorati prin impuscarea tocmai in cap? Ce probabilitate matematica ar putea fi calculata pentru doua focuri consecutive - "din ricoşeu" - direct in cap, referindu-ne aici la cazurile primilor doi împuşcați, Mocanu Valentin și Lepadatu Mitrita? Vor procurorii nostri sa intre in analele criminalisticii, să concureze cu ipoteza glontului magic care l-a lovit - tot in cap - pe preşedintele american Kennedy?

Cei doi martori mentionati, fratii Roncea, cazuti ulterior victime ale minerilor, au realizat zeci de filme foto, au captat pe peliculă imaginile agresiunilor diversioniştilor din ziua de 13 și chiar de 14 - dar și devastarea Universității de către mineri, fotografiată de la etajul Arhitecturii.

Filmele făcute de aceștia au fost confiscate și s-au aflat în posesia "contra-amiralului" penal Cico Dumitrescu. Doi dintre martorii menționați, Eugen Popescu și George Roncea, aveau pregătire militară specifică trupelor de cercetași, numele acestora regăsindu-se și în Dosarul așa zisei Revoluții, ca luptători cu arma în mână implicați direct în confruntări militare.

Observațiile cu privire la activitatea diversionistă ale unor grupuri speciale de diversioniști cu modalități de acțiune specifice armii cercetașilor au fost confirmate nu doar de astfel de martori calificați, care au recunoscut și identificat acel modus operandi specific trupelor cu specializare în diversiune, ci și de numeroasele

filmări aflate în posesia Parchetului Militar și de multe alte probe scoase la iveală, în timp, de ziariști dedicați și bine informați, cum este **Ion Itu**, menționat anterior. Au depus cu toții mărturii consistente, inclusiv cd-uri cu date, dar nu au mai fost contactați de nimeni de la Parchetul Civil.

Revenind la teza numeroasele "ricoșeuri" acreditate de Rezoluția procurorilor putem aprecia că susținerea acestei ipoteze subliniază **intenția de a se obține diminuarea vinovăției celor care au tras și a celor care au dat liber la folosirea gloanțele de război împotriva civililor**, a cetățenilor Capitalei, transformați la grămadă în "legionari" de Ion Iliescu. Este ridicolă invocarea de către procurori doar a faptului că Ion Iliescu ar fi cerut numai utilizarea gazelor lacrimogene împotriva demonstranților.

Procurorii nu au reținut deloc frazeologia prin care Ion Iliescu a incitat hotărât și direct la răspunsul cu mijoc militare, de război, împotriva "Rebeliunii". **Influenta exercitata de acesta, ascendentă sa liderială a activat mecanisme de subordonare** - explicabile mai ales la militari. Tradiția obedienței a dus la ascultarea orbească și la executarea măsurilor armate împotriva civililor, iar direct responsabil pentru faptele abominabile este în primul rând Ion Iliescu, care a folosit cu cinism fantasmagoria legionară pentru a justifica reprimarea criminală a opozițiilor anticomuniști.

Și alte "scăpări" ale procurorilor sunt de-a dreptul scandaloase. Astfel, nu se pomenește în Rezoluție deloc de **incendierea autovehiculelor Ministerului de Interne de către cadrele conspirate specializate în cercetare-diversiune**, care au pus foc "așa cum s-a convenit cu președintele" - după cum rezultă din caseta înregistrărilor comunicărilor dintre generalul Diamandescu, șeful IGP, și Mihai Chițac, ministrul de Interne.

Se trec sub tăcere și ieșirile publice repetate ale lui Ion Iliescu pe postul național de televiziune în care acesta instiga la război civil. Se trece sub tăcere rolul generalului de Securitate **Stelian Pentilie**, ministru al Comunicațiilor în acea vreme, care a dispus decuplarea TVR pentru a stârni panică la nivel național. Pentilie, fost comandant al Unității Speciale de Transmisiuni "R" (actualul STS) din cadrul Ministerului Afacerilor Interne și apoi ministru al Poștelor și Telecomunicațiilor în primul guvern Iliescu - Roman a tăiat de pe heblu TVR, ceea ce nu s-a întâmplat nici măcar în timpul așa-zisei revoluții, pentru a întări tema "loviturii de stat legionare", lansate public de Ion Iliescu în scopul justificării reacției militare a forțelor armate și paramilitare coordonate de FSN.

Oprirea emisiei nu a avut loc nici macar în timpul Revoluției. Numai conducerea statului poate opri emisia. Sistemul de relee de transmitere este următorul: emisia de la antena Televiziunii este preluată la Palatul Telefoanelor iar de aici la Casa Scânteii, unde este difuzată către toată țara. Când Televiziunea își încetează emisia obisnuită pe ecran apare grila de dungi verticale. La oprirea emisiei de la cele doua relee intermediare, de la Palatul Telefoanelor și de la Casa Scânteii, înseamnă ca nu mai exista semnal în eter. În acest caz pe ecranele televizoarelor apar "purici" și atât, lucru care nu s-a petrecut niciodată de când exista Televiziunea, în afara situației din 13 iunie.

Percepută ca un semnal grav, încetarea emisiei a avut rolul hotărâtor de a genera convingerea ca în Capitala se petrec fapte mai teribile chiar decât în timpul revoluției, când emisia a functionat non stop. Autoritatea care poate hotărî oprirea emisiei generale este conducerea statului. **Ministrul Pentilie nu putea opri emisia decat în**

**urma ordinului primului ministru sau al
Președintelui.**

Procedura guvernanților arată și demonstrează că acțiunea represivă a fost pregătită din timp ea având un caracter de lichidare a opozițiilor politici și a celor din societatea civilă mai ales a studențimii, că nu s-a urmărit nici un moment respectarea dispozițiilor legale care prevăd printre altele că, pentru ca o persoană să fie reținută și lipsită în acest fel de libertate, este necesar ca mai întâi să existe întocmit un dosar penal, ceea ce în cazurile respective nu a existat.

Mai mult protestatarii reținuți la 13.06.1990 nici măcar nu fuseseră anterior sancționați contravențional deoarece indiferent ceea ce susțineau organizatorii activității represive de la data menționată, această manifestare era un exercițiu democratic neplăcut pentru ei dar care făcea parte din ceea ce se accepta că s-a obținut cu ocazia revoluției din decembrie 1989, respectiv dreptul de a exprima opinii inclusiv din categoria celor neplăcute guvernanților și de a protesta împotriva deciziilor lor.

Așa cum am explicat deja, acțiunea represivă și nu doar prima parte a ei concretizată în evacuarea Pieței Universității a fost minuțios organizată și susținută întrucât nu se poate accepta explicația că toate aceste preparative care au necesitat aprobări de la nivel foarte înalt au fost făcute după terminarea acțiunii de evacuare.

Așa cum rezultă din probatoriul aflat la dosar în data de 11 iunie 1990, ca urmare a unei hotărâri luate anterior de către șeful statului Ion Iliescu și premierul interimar Petre Roman a fost convocată o ședință de Guvern.

**Toți cei care au participat la ședință sunt
vinovați și implicați în represiunea din iunie
1990.**

Aceștia sunt: Președintele interimar Ion Iliescu, Premierul interimar Petre Roman, Gelu

Voican Voiculescu, ministru de interne, general Chițac Mihai, șeful Inspectoratului General al Poliției, general Diamandescu Corneliu, ministru apărării, general Victor Atanasie Stănculescu, șeful Marelui Stat Major, generalul Vasile Ionel, șeful S.R.I., Virgil Măgureanu, Primarul General al Capitalei, Dan Predescu, Procuorul General, Gheorghe Robu, prim-vicepreședinte F.S.N., Nicolae S. Dumitru, Dan Iosif, etc.

Gelu Voican Voiculescu, Nicolae S. Dumitru, Dan Iosif, Dan Predescu au avut sarcină și au luat legătura cu directorii de întreprinderi și a scoate muncitorii bucureșteni în strada împotriva altor cetățeni, rezultând clar dorința de război civil.

În data de 12.06.1990 la sediul Ministerului de Interne a avut loc o ședință operativă condusă de Ministrul de Interne, general Mihai Chițac și șeful S.R.I., Virgil Măgureanu.

S-au trasat sarcini precise de reprimare. Documentele probatorii sunt la dosar. În documente reiese clar că măsurile ce s-au luat au fost ca urmare a ședinței de Guvern după data de 11.06.1990.

Conform "**Planului de acțiune**" realizat de gen. Mihai Chitac, pe prima pagina se menționează misiunile stabilite pentru Procuratura Generală, care trebuia să elaboreze și să transmită la radio și televiziune un comunicat "prin care să se ceară forțelor de ordine intervenția pentru eliberarea pietei", dar și "participarea la eliberarea pietei în dimineața zilei de 13.06.90 pentru a veghea asupra respectării normelor legale". În josul acestei pagini, Chitac a scris negru pe alb: "Întocmit pe baza Ordinului verbal al Președintelui ales al României, Dl Ion Iliescu, dat în ședința din 11.06.90, ora 16.00. Discutat și aprobat verbal de Prim-ministrul Guvernului Provizoriu-Dl Petre Roman în ședința din 12.06.90, ora 12.00".

Deci se executau ordinele exprese ale Sefului Statului Ion Iliescu ale Guvernului și ce este mai

grav a Frontului Salvării Naționale - partid politic implicat direct în lupta electorală.

În cursul serii de 12.06.1990, începând cu orele 22.00 până la orele 24.00, la sediul Poliției Capitalei a avut loc ședința ordonată de premierul Petre Roman, la care au participat șefii sectoarelor și secțiilor de poliție, implicate în evacuarea Pieții Universității.

La această ședință s-au făcut precizări de detaliu, privind misiunile ce reveneau fiecărei formațiuni și categorii de participanți, iar concomitent au fost convocați la sedii polițiștii și ceilalți militari desemnați pentru a participa la această evacuare.

La fila 12 din rezoluție se spune:
În ziua de 12.06.1990, în baza comunicatului Procuraturii Generale a României și a hotărârii Guvernului, Ministerului de Interne în cooperare cu S.R.I., M.A.p.N., Ministerul Sănătății și Primăria Capitalei, au trecut la realizarea planului privind degajarea Pieței Universității.

Pentru îndepărtarea a 40 de persoane de pe platoul din fața Teatrului Național au fost convocate enormele categorii de forțe descrise mai sus.

Rezultă clar scopul acțiunii: REPRIMAREA.

Cităm din Rezoluție:

In continuare, în ziua de 13.06.1990, conform planului, la ora 04.00, s-a realizat blocarea pieței cu 21 autovehicule grele și cordoane din cadre de poliție.

.....
Concomitent cu blocarea zonei Pieții Universității, s-a realizat pătrunderea a două detașamente formate din 300 militari în termen și 100 subofițeri de poliție.

Pentru îndepărtarea a 40 de persoane s-a blocat Piața Universității cu 21 autovehicule grele și au fost trimiși sute pe militari !!!

La pagina 13 a Rezoluției se afirmă:

''Până la ora 07.00, au fost reținute 263 de persoane, care au fost conduse pentru cercetare, inițial la Serviciul Independent Poliție Transporturi București, iar ulterior, la cazarma Măgurele''

Neadevărat, în totă ziua de 13.06.1990 s-au facut arestări în total 263 de persoane care au fost eliberate în jurul orei 18.00. Documente și declarații de martor există în dosar.

În dosar se află ca probă admisă, caseta cu înregistrarea dintre gen. Mihai Chițac și col. Diamandescu prin care se hotăra: "să se dea foc la autobuze așa cum s-au înțeles cu președintele (Ion Iliescu)"

De asemenea se mai poate adăuga faptul că această acțiune în nici o țară din lume nu ar fi justificat implicarea președintelui țării și a primului-ministru fiind vorba despre o acțiune polițienească curentă, fie că este vorba de una justificată sau nejustificată ca în cazul de față.

Implicarea lui Ion Iliescu și Petre Roman, ce ocupau funcțiile menționate demonstrează în mod indubitabil caracterul politic represiv al acelei acțiuni și că s-a urmărit nu atât eliberarea unui spațiu ce oricum urma a fi evacuate de protestatari în acea zi din proprie inițiativă, din motivele deja expuse, cât mai ales reprimarea protestatarilor opozanți. S-a urmărit în mod direct uciderea victimelor, și s-a acceptat producerea rezultatului letal. Vinovăția lor pentru moartea victimelor rezida și din aceea că au dat ordin să se facă uz de arma, în condiții total ilegale.

Numărul mare al efectivelor participante s-a dorit a reprezenta o demonstrație de forță care să descurajeze pe viitor orice altă manifestare de acest gen și se poate concluziona fără teama de a greși că acțiunea a fost gândită, planificată și executată în mod corespunzător din acest punct de vedere și mai ales că ea a avut succesul scontat deoarece după intervenția din 13.06.1990 nu au mai

existat astfel de mișcări de protest de amploarea manifestării din Piața Universității.

Un element care demonstrează odată în plus că s-a urmărit scopul menționat este acela că la intervenția ce a avut ca scop declarat evacuarea unui număr de 40-60 de persoane neviolente din care într-o proporție semnificativă unii erau leșinați de foame la mod propriu, au fost folosiți 1400 de membri ai forțelor de ordine, inclusive membri ai poliției militare și luptători din Brigada Antiteroristă. Prezența efectivelor de poliție militară și din cadrul SRI în mod cert nu putea fi asigurată fără ordine date de la un nivel superior celui al Ministrului de Interne care teoretic era competent să efectueze activitatea.

Se mai poate adăuga că folosirea efectivelor MAPN nu era justificată nici de necesitatea de a se acționa împotriva unor militari, nici de aceea că România s-ar fi aflat în stare de război cu cineva.

Intervenția televizată a președintelui Ion Iliescu și oprirea transmisiunii T.V.R. la ora de mare audiență (fotbal - Campionatul Mondial) de către generalul Stelian Pentilie, lucru care nu s-a întâmplat nici la Revoluție arată implicarea tuturor forțelor guvernamentale, a televiziunii și unei părți din mass-media în activarea scenariului Represiunii (ziarul Adevărul din 14.06.1990 sub semnătura ziaristului Sergiu Andon susținea că legionarii îmbrăcați în uniforme atacă instituțiile statului).

Susținerile din cuprinsul Rezoluției criticate conform cărora fostul șef al statului nu a instigat pe nimeni la comiterea infracțiunilor pentru care au fost efectuate cercetări au un caracter pueril și nesusținut de probe întrucât este de crezut că procurori anchetatori cu experiență ar trebui să aibă în vedere faptul că în situații de genul celei ce a făcut obiectul cercetărilor în cauza finalizată cu acea rezoluție, nu se poate pune problema unei instigări directe între o persoană

având funcția de șef de stat și cea a trăgătorului individual.

În mod firesc trebuie să se aibă în vedere că prin modul în care a fost organizată acțiunea la care au fost alocate forțe disproporționat de mari față de scopul declarat ce se dorea a fi realizat, s-a creat pentru toți participanții inclusive pentru acele persoane din structurile de forță ale statului care nu au participat la acea acțiune, reprezentarea faptului că se dorește cu totul altceva decât ceea ce se susține verbal și oficial.

Această convingere a fost creată începând cu comunicatul Procuraturii Generale care cerea Ministerului de Interne într-o manieră imperativă și în afara competenței legale a acestei instituții să acționeze pentru evacuarea Pieții Universității și continuând apoi cu susținerile șefului statului conform cărora cei care protestau față de maniera nefirească în care s-a procedat în dimineața zilei de 13.06.1990 cu ocazia locului menționat, sunt legionari și că manifestările lor trebuiau tratate "ca atare".

S-au făcut de asemenea afirmații conform cărora pe clădirea Poliției Capitalei ar fi fost arborat steagul verde legionar și că protestul cetățenilor capitalei despre care nu s-a putut demonstra nici un moment că ar fi avut un caracter violent, ar constitui o revoltă legionară.

Cercetările efectuate în cauză au evidențiat faptul că nici un moment pe clădirea Poliției Capitalei sau în alt loc din București ar fi fost arborat vreun steag legionar sau verde și este de bun simț a se recunoaște că de la Palatul Victoria unde se afla în acele momente șeful statului și până la Poliția Capitalei este imposibil să vezi dacă s-a arborat ceva și ce anume.

Este cert că manifestanții nu au acționat violent dar că verbal ei au protestat față de reținerea și agresarea unor oameni nevinovați și la fel de adevărat este faptul că există probe din

care rezultă că forțele de ordine și-au autoincendiat autobuzele din Piața Universității, în acest sens existând și înregistrarea transmisiei comunicării radio efectuate de către șeful Poliției Române generalul Corneliu Diamandescu către generalul Mihai Chițac în care îi cerea acestuia din urmă să-i aducă la cunoștință președintelui că ei dau foc la autobuze. Deși în înregistrare nu se menționează despre ce președinte este vorba, în mod logic și de bun simț este de presupus că ministrul de interne nu urma să informeze pe vreun președinte de cooperativă agricolă de producție sau de cooperativă meșteșugărească.

Modul de dispunere al efectivelor, probele obținute privind incendierea propriilor autovehicule de către forțele de ordine și nu în ultimul rând felul cum s-a procedat la sediile instituțiilor despre care s-a susținut că au fost atacte ulterior, demonstrează faptul că a fost o acțiune de provocare dorindu-se să se ajungă la tulburări sociale pentru a se crea condițiile și justificarea reprimării în mod demonstrative și exemplar a opozanților.

În acest context apare foarte clar că implicarea șefului statului Ion Iliescu în coordonarea personală a acțiunilor forțelor militare inclusive a celor aparținând Ministerului Apărării Naționale, reprezintă dovada participării acestuia la comiterea faptelor în legătură cu care au fost efectuate cercetări.

În acest sens este relevantă înregistrarea din Jurnalul Acțiunilor de Luptă existent la Ministerul Apărării Naționale și în care generalul Șchiopu a consemnat intervenția șefului statului pentru trimiterea de tehnică de luptă, efective militare și distribuirea muniției de război la aceste efective.

Deoarece România nu se afla în stare de război scoaterea din cazărmi a trupelor Ministerului Apărării Naționale are un caracter nelegal și care

prin el însuși a creat condițiile pentru ca aceste efective să folosească muniția de război ce le-a fost distribuită din ordinul sau la intervenția persoanei menționate, împotriva altor persoane, apărând premisele unui măcel și genocid împotriva propriului popor român.

Susținerea din Rezoluția emisă de procurori care invederează că moartea celor patru victime și rănirea celorlalte trei nu are legătură cu activitățile fostului șef al statului și că ea s-a produs ca urmare a unor inițiative individuale, este lipsită de suport probatoriu deoarece analizând întreaga derulare a evenimentelor se poate constata că s-a dorit și urmărit să se ajungă la tulburări sociale care să fie apoi reprimite cu ajutorul efectivelor militare care au fost folosite cu încălcarea dispozițiilor legale care stabilesc modul în care acestea pot fi folosite.

Numărul real al celor decedați în ziua de 13.06.1990 este de 6 morți. Despre cazul IONIȚĂ VASILE decedat prin violență și trecut inițial ca „IDENTIFICAT” îngropat în Cimitirul Străulești, descoperit de familie, procurorul militar Dan Voinea și procurorii care au semnat prezenta rezoluție nu amintesc nimic și nici cercetări nu au făcut.

Mai mult sunt de fapt 18 răniți prin împușcare, nu trei cum se afirmă în Rezoluție, lucru care demonstrează clar, încă odată, că ancheta s-a făcut superficial și nu a luat în calcul toate probele aflate în dosar.

Afirmațiile făcute, ordinele date, intervențiile și modul de organizare al acțiunilor demonstrează pe deplin că acele acțiuni individuale la care se face referire că au avut ca rezultat moartea victimelor sunt în strânsă legătură cu acțiunile fostului șef al statului, Ion Iliescu și colaboratorilor acestuia.

Moartea celor patru victime nu se poate susține că a fost justificată în vreun fel anume, aceasta

cu atât mai mult cu cât cel puțin în două cazuri s-a produs prin împușcare din spate. Nici un moment nu s-a putut demonstra implicarea victimelor în acțiuni violente îndreptate împotriva obiectivelor și efectivelor militare, cei decedați și cei răniți fiind cunoscuți cu o bună conduită în societate și fără antecedente penale.

Se mai poate adăuga că este puțin probabil ca vreunul dintre așa-zii atacatori să fi atacat acționând cu spatele clădirile oficiale, sens în care se demonstrează pe deplin caracterul criminal al acțiunilor cărora ei le-au căzut victime.

Faptul că în jurul orei 23.00 din elicopter s-au aruncat fiole lacrimogene împotriva populației pașnice care întâmplător se afla la acea ora pe strazile Bucureștiului arată încă odată dimensiunile actului provocator la care s-a recurs.

INSTIGARE CLARĂ LA RĂZBOI CIVIL

Procurorii rușinosului NUP au „uitat” deasemenea mobilizarea făcută de Ion Iliescu, Petre Roman și conducerea F.S.N. cu ajutorul aparatului de stat, a zeci de mii de mineri și f.s.n.-iști. Cei care în zorii zilei de 14.06.1990 strânși la Palatul Victoria au fost trimiși de Ion Iliescu să terorizeze și maltrateze oameni nevinovați, să devasteze sedii de ziare, sedii de partide, organizații civice și sediile Universităților indicând-ul ca șef pe eroul miner Miron Cozma.

Lui Ion Iliescu i se raportase deja la ora 23.30 ca în București nu mai sunt protestatari pe străzi. În dimineața de 14.06.1990 putea să mulțumească celor veniți și să-i trimită acasă. Ion Iliescu i-a trimis însă să ocupe Bucureștiul și să provoace represiunea barbară din zilele 14-16 iunie 1990.

Culmea, dramaticele evenimente petrecute în data de 13 iunie și 14 iunie, cu un specific tipic acțiunilor de forță din vremea sovietelor s-au

desfășurat exact în ajunul desființării Pactului de la Varșovia. În dimineața zilei de 13 iunie, în jurul orelor 11.00, o delegație militară a decolat spre Berlin, acolo unde avea loc ședința Comitetului Miniștrilor Apărării ai țărilor participante la Tratatul de la Varșovia. Delegația era condusă de gen. col. Victor Stănculescu însoțit de un număr de cadre din activul de vârf al Armatei: - gen. col. Gheorghe Logofatu - adjunct al MapN - gen. lt. Nicolae Eftimescu - șef al Direcției Operații din M.St.M. - gen. mr. Paul Sarpe - șef al Direcției Informații - col. Dumitru Mircea - șef al Biroului Special din Marele Stat Major. Ședința militară de la Berlin avea ca obiectiv, ca și ședința CAER desfășurată la Moscova, stabilirea condițiilor de destrămarea Tratatului.

La întoarcerea precipitată a generalului Stănculescu de la Berlin, chemat de urgență de Ion Iliescu, în data de 14 iunie, șeful Armatei i s-a raportat de către gen. Vasile Ionel că în cursul nopții de 13/14 iunie, fix la ora 1,05, Armata era stăpână pe situația din Capitală și că problemele militare fuseseră rezolvate.

În data de 16 iunie 1990 generalul Stănculescu a susținut că și-a prezentat demisia de la șefia Armatei, cu ocazia unui raport înaintat lui Ion Iliescu în care, se afirma ca motivație faptul că, "în ultima perioadă de timp, printre măsurile principale pe care le-ați stabilit, nu s-a apreciat necesar să fie consultată și persoana mea." Această delimitare a șefului Armatei din acea vreme față de Ion Iliescu și față de utilizarea abuzivă a forțelor militare de către acesta nu s-a făcut cunoscută decât tardiv. Faptul că Stănculescu se găsește acum condamnat și degradat în timp ce Ion Iliescu, beneficiar la NUP-ului Parchetului civil este liber și neatins nici măcar cu o floare, zburdând în schimb prin China și manevrând în continuare din umbră viața politică nu poate fi decât o ironie amară a sorții.

În opinia noastră vinovăția lui Ion Iliescu în incitarea la război civil și organizarea represiunii din iunie 1990 este clar dovedită prin probatoriul ce se află la dosar.

Referitor la cei ce au organizat, condus, executat ordine nelegale cei care au tras și au omorât oameni considerăm că trebuiesc cercetați toți nu în calitate de martori, ca până acum (cum s-a întâmplat, de exemplu cu Petre Roman sau Adrian Sârbu) ci de autori ai REPRESIUNII din iunie 1990.

Faptul că în pragul alegeri parlamentare s-a dat această soluție de N.U.P. lui Ion Iliescu, după ce aproape un an nu s-a făcut nimic în dosar, ne facem să credem că procurorii de caz execută dispoziții politice sau sunt corupți.

Concluzii :

Activitățile criminale din ziua de 13 iunie au fost în întregime pregătite, organizate și executate de către autoritățile statului sub dirijarea constantă a lui Ion Iliescu: conducerea politică, Ministerul de Interne și într-o anumită măsură și Ministerul Apărării Naționale; la acțiunea criminală a acestora s-a adăugat mai târziu complicitatea Ministerului public și a Justiției în general.

Deși la ora actuală organizarea și desfășurarea acelor evenimente ar putea să apară drept irațională - la acea vreme faptele descrise în această Plângere au avut o logică foarte clară și cumplit de simplă - exterminarea fizică a oricărei opoziții politice și (re)instaurarea unui climat de teroare în care FSN - „noul organ de partid și de stat”, - să poată governa discreționar, strivind imediat orice tentativă de rezistență din partea oricărui român, după modelul în care același regim bolșevic mai acționase cu aproape 50 de ani în urmă.

Ion Iliescu nu a făcut altceva decăt să aplice metodologiile învățate în tinerețea sa revoluționară, aplicând cu strictețe „măsuri specifice” Fronturilor de sorginte moscovită, specializate în diversiune și dezinformare.

Organele statului au fost folosite după bunul plac în acest scop. A camufla astăzi vinovățiile, a-l scoate basma curată pe cel care a inițiat și coordonat toate aceste acțiuni înseamnă a fi părtaș și complice cu Ion Iliescu. Dacă procurorii de astăzi își pot asuma o astfel de poziție - prejudiciind miile de victime și batjocorind moartea unor oameni nevinovați - trebuie să fie gata să și plătească la un moment dat.

Concluzionăm și cerem infirmarea în totalitate a Rezoluției din 10.10.2008 prin care se dispunea neînceperea urmăririi penale față de Ion Iliescu și alte persoane, continuarea cercetărilor privind toți morții și răniții din ziua de 13.06.1990 (ce au legătură directă cu evenimentele) cercetări inclusiv sub aspect de genocid, rele tratamente, art. 357,323, Cod Penal așa cum am formulat plângerea penală colectivă promovată de Asociația Victimelor Mineriadelor 1990-1991 din România încă din anul 1997.

Consiliul Superior al Magistraturii a constatat deja modul defectuos de cercetare în dosarele Mineriadei inclusiv rolul nefast al procurorului militar Dan Voinea cel care a tergiversat și cercetat superficial acest dosar. Pentru faptele sale procurorul Voinea urmează să fie și sancționat.

Procurorul General al României a cerut public revocarea acestuia, printre altele și datorită analizei modului în care acesta a „lucrat” Dosarul Mineriadei.

Constatăm cu regret că același mod defectuos de lucru și l-au însușit și procurorii Gheorghe Stan,

Marius Dan Foiteș și Iuliu Molcuț, procurori care au refuzat să facă cercetări complete, să audieze martori importanți, să ia în considerare probe semnificative și să facă o încadrare corectă asupra Represiunii din iunie 1990.

O soluție asemănătoare referitoare la acest dosar a dat și procurorul militar Dan Voinea în decembrie 1998, soluție ce a fost infirmată în anul 1999.

Domnule Prim procuror Marius Iacob, solicităm infirmarea soluției și trecerea Dosarului unui colectiv de procurori competenți și neaserviți politic.

Deasemenea vă rugăm să luați măsuri de ordin administrativ pentru profesionalizarea cadrelor din subordine, pentru a nu călca pe urmele cunoscutului procuror Dan Voinea.

Cu deosebită stimă și considerație

În numele victimelor
președinte A.V.M.R , Viorel Ene